

Бедното дете мислѣло, че се намира въ рая.

Замъкътъ на феитѣ билъ заобиколенъ съ голѣма гора. Тя се простирала на стотици километри и никжде нѣмало такива хубави и разнообразни изгледи. Клонеститѣ дървета намалявали горещината и приятно разсѣивали свѣтлината. Хиляди поточета ту весело плаискали въ мѣхнатитѣ брѣгове, ту съ приятенъ шумъ падали отъ урвитѣ и прѣскали въ въздуха приятна прохлада. Стада отъ елени и сърни се разхождали и хубавитѣ птички се не плашели отъ момчето.

Недѣли и месеци минавали, а момченцето всѣки день намирало по нѣщо ново и любопитно и не мислѣло вече нито за земята, нито за тѣзи, които е оставило тамъ.

Не минала година и силното желание да види отново кѣщата на родителитѣ си изпълнило сърдцето му. Въ нищо то вече не намирало радостъ. Всичко, което по-рано го мамѣло, сега му досаждало, и то често се криело въ горичката и тихо плачело. Щомъ виждало момичетата, то избѣгвало или бързо изтривало сълзитѣ си и се преструвало, че спи. Но зачервенитѣ му подпухнали клепки го издавали и сестритѣ го питали, защо е плакало. То казвало това-онова, но никога не издавало истинската причина на своитѣ сълзи. Пъкъ и защо имъ трѣбвало да знаятъ? Нали то имъ било обещало да не ги напуща! Нали не може да се върне!

Веднѣжъ то се събудило рано сутринята и дълго скитало подъ зеленитѣ сводове на гората, уморило се и легнало да си почине подъ дърветата. Самотата и тишината още повече усилили скръбта му и то се обливало въ сълзи. Станало горещо. Птичкитѣ млякнали и се скрили въ листата. Всичко като че замръло подъ тежката мараня. Момченцето заспало.

Тогава ангелътъ на сѣнищата го докосналъ съ крайчеца на крилата си и то видѣло на сѣнь родния си край. Видѣло снѣжнитѣ върхове на планинитѣ, цвѣтящитѣ пасбища и таинствения полумракъ на горитѣ. Чуло шума на потока, клоцота на ручейтѣ, пѣснитѣ на овчаритѣ, звѣна на хлопкитѣ на шиитѣ на пасещитѣ крави и надъ тѣхъ — силния звѣнъ отъ камбанитѣ на далечната църква.

А ето и тѣхното стадо. Пѣстритѣ теленца като че идвали да го близатъ по лицето; агънцата тичали да ядатъ кѣсчета хлѣбъ отъ рждетѣ му, а козлетата весело скачали на среща му. Но сега животнитѣ тежко въздишали и жално блѣбели...

А майка му и баща му стоели на прага на кѣщата и плачели за него...

Момченцето се събудило и викнало съ задавенъ гласъ:

— Мамо, мамо, ела тукъ! Азъ съмъ тука!

Но дори екътъ му не отвърналь. То се огледало изплашено, разбрало, де се намира, и жално почнало да плаче, като криело лицето си въ тревата. Изведнѣжъ му се сторило, че нѣкой го вика по име. То станало и се обърнало.

Къмъ него бавно се приближавала, подпирайки се съ тояга, една стара, прегърбена жена. Лицето ѝ било изнемошѣло, заострената ѝ брада се издавала напредъ, дългиятъ ѝ носъ билъ извитъ като клюнъ на граблива птица, а малкитѣ ѝ червени очи блѣщѣли остро.

Момченцето се изплашило. То искало да избѣга въ горичката, но краката му били като заковани и то не можело да се помръдне.

— Хубаво дете, — заприказвала бабата съ сипкавъ гласъ, — ти много скърбишъ тука, нали? Слушай: азъ съмъ много богата и имамъ две дѣщери — хубавици. Ако ми обещаешъ, че ще се оженишъ за една отъ тѣхъ, когато пораснешъ, азъ ще те върна на земята и ще те заведа при родителитѣ ти.

— Не, не! — запискало момченцето. — По-добре да умра! Върви си, не ме мжчи. Азъ не съмъ такъвъ неблагодарникъ, какъвто ти мислишъ. Не мога да лъжа благодетелкитѣ си.

Щомъ момченцето казало това, грозната бабичка изчезнала въ вихрушка отъ бѣль прахъ. А когато прахътъ се разсѣлъ, момченцето видѣло предъ себе си една отъ сестритѣ.

— Ти си честно момче и стоишъ на думата си, — му казала тя, — затова азъ ще изпълня желанието ти. Утре ще видишъ близкитѣ си и кѣщата на своя баща.

Момченцето подскочило отъ радостъ. Но веднага друга мисълъ му дошла въ главата. Нали то завинаги ще трѣбва да напусне добритѣ сестри, а тѣ тѣй го обичатъ, и толкова се грижатъ за него! Тая мисълъ помрачила радостта му и то се замислило. Искало му се да остане при тѣхъ и въ сѣщото време да бжде въ кѣщи.

Когато то си легнало, сестритѣ тихичко дошли при него и го цѣлунали по челото.

И момченцето спокойно заспало подъ тѣхнитѣ цѣлувки.

На другия день то се събудило отъ пѣсни. Слънцето грѣло високо въ синьото небе и неговитѣ горещи лъчи се струели по земята като огненъ дъждъ.

Момченцето лежело на тревата подъ сѣн-